

POSTANOWIENIE

27 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 27 maja 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku A. D.

z udziałem T. D.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej T. D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku

z 24 stycznia 2024 r., IV Ca 835/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

(a.z.)

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wywiedzionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku z 24 stycznia 2024 r. uczestnik T. D. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż w przedmiotowej sprawie Sąd drugiej instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na nieaktualnych opiniach biegłego rzeczoznawcy, które były kwestionowane w toku całego postępowania, jak również w apelacji i w ten sposób doszło

do naruszenia fundamentalnych przepisów odnoszących się do ustalenia składu, jak i wartości majątku wspólnego stron, które to winny zostać ustalone na datę wydania orzeczenia przez Sąd drugiej instancji, tj. przepisu art. 567 § 3 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c. Sporządzone w sprawie opinie rzeczoznawcy pochodziły z okresu od 30 kwietnia 2022 r. do 8 czerwca 2022 r., a apelacja była rozpoznana 24 stycznia 2024 r. W tym czasie nastąpił wzrost cen za nieruchomości, co również uzasadnia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozostawanie w obiegu prawnym zaskarżonego orzeczenia podważa konstytucyjne prawo strony do sprawiedliwego i niezawisłego sądu.

Wnioskodawczyni w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, podzielanym przez doktrynę, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka będzie miała miejsce tylko wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły zarzucane uchybienia, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka prawnego. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec od razu - bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia wnikliwych badań lub dociekań. Innymi słowy, podnoszone uchybienia muszą mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka - już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. m.in. postanowienia SN: z 27

kwietnia 2006 r., I CZ 15/06; z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09; z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, z 28 stycznia 2022 r., I CSK 584/22; z 7 czerwca 2023 r., I CSK 742/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1673/23).

Podkreślenia wymaga, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. obejmuje jedynie uchybienia przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, które polegają w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecnictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Skarżący nie przedstawił przekonujących od razu, widocznych *prima facie*, twierdzeń wykazujących racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik zarzucił Sądowi drugiej instancji oparcie rozstrzygnięcia na nieaktualnych opiniach rzeczoznawcy, ale nie powiązał tego uchybienia z odpowiednią regulacją prawa materialnego odnoszącą się do tego zagadnienia. Bez znaczenia jest przy tym, że skarżący w ramach podstaw wniesionego środka prawnego zarzucił naruszenie art. 156 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach wniesionego środka prawnego argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (zob. postanowienia SN: z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14, i z 11 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22). Wadliwe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uniemożliwia ocenę zarzucanego uchybienia w ramach postępowania przewidzianego w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Mając na względzie, że uczestnik w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie określonych regulacji ustawy procesowej, stwierdzić należy, że samo powołanie się na utratę aktualności przez operat szacunkowy w sytuacji, w której skarżący nie przytoczył żadnych skonkretyzowanych twierdzeń, które świadczyłyby o zmianie uwarunkowań prawnych lub innych czynników rzutujących na wysokość szacunków dokonanych przez biegłego, względnie wskazujących na odmienną wartość nieruchomości, nie pozwala uznać, że doszło do naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienie SN z 14 maja 2021 r., II CSKP 39/21). Poza lakonicznym stwierdzeniem, że w przedmiotowym okresie nastąpił wzrost cen nieruchomości, takich argumentów skarżący nie przedstawił.

Dodatkowo zaznaczyć trzeba, że przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną jest orzeczenie sądu drugiej instancji, wobec czego zarzuty procesowe muszą dotyczyć uchybień procesowych tego sądu. Możliwość powoływania w ramach tych zarzutów naruszeń przepisów postępowania przed sądem pierwszej instancji uwarunkowana jest ich powiązaniem ze wskazaniem naruszenia odpowiedniego przepisu postępowania odwoławczego (np. art. 378 § 1 lub art. 382 k.p.c.), z wyjątkiem sytuacji, w której przepis postępowania przed sądem pierwszej instancji ma być odpowiednio stosowany w drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.), gdyż wtedy chodzi o naruszenie przepisu postępowania, który przy załatwianiu sprawy stosował sąd drugiej instancji (zob. wyrok SN z 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, nr 1, poz. 14, i powołane tam orzecznictwo). Skarżący tych wymagań nie spełnił.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

Maciej Kowalski

(a.z.)

[a.ł]